

EL PSC se centra en el catalanisme

L'onzè Congrés dels socialistes catalans reivindica el catalanisme –amb el nomenament d'Isidre Molas com president i l'encàrrec a Raimon Obiols d'una “conferència oberta”– però renuncia al grup propi, de moment.

El nou president del PSC, Isidre Molas, a l'esquerra, amb José Montilla i Manuela de Madre, reelegits primer secretari i vicepresidenta, respectivament.

“De lliçons de català, les que calguen; de lliçons de catalanisme, cap ni una.” El primer secretari del PSC, José Montilla, feia servir les crítiques al seu accent, fetes la setmana passada pel secretari general adjunt de Convergència, Felip Puig, com una arma de dues fulles i obtenir un dels més clamorosos aplaudiments del discurs que tancava l'11è Congrés del PSC. De fet, la defensa del catalanisme, i els advertiments al president del Govern espanyol José Luis Rodríguez Zapatero –que també hi era present– perquè Catalunya tingui un bon finançament, van centrar bona part de la clausura.

“T'estimem molt, però encara ens estímem més Catalunya i els seus ciutadans. Ens devem a ells, a la seva llengua, a la seva cultura”, va etzibar Montilla al president espanyol que, minuts abans, havia promès un millor sistema de finançament: “Espero afegir el finançament autonòmic a la llarga llista de promeses complertes.” Una llista que, segons Zapatero, inclou “la derogació del transva-

sament, els arxius de Salamanca, defensar el català a la Unió Europea, l'Estatut de Catalunya, el trasllat de la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions a Barcelona i la publicació de les balances fiscals, que eren un tema gairebé tabú.” El triomfalisme i les promeses de Zapatero no van caure gaire bé a alguns dels membres de la Comissió Executiva. La consellera de Justícia, Montserrat Tura, escollida secretària de Cultura i Audiovisual, feia un comentari en veu baixa: “Digues-li-ho als teus ministres, això.”

En canvi, Montserrat Tura, com altres membres del sector més catalanista del PSC, es mostrava molt satisfeta pel to reivindicatiu del primer secretari, José Montilla, i per l'encàrrec que s'ha donat a Raimon Obiols –històric representant d'aquest sector– perquè organitze el 2009 una Conferència Oberta, una proposta de debat obert sobre les necessitats de Catalunya –un fòrum que s'assembla força al que fins ara s'ha avançat sobre el projecte convergent de la Casa Gran.

L'altra bona notícia per al sector catalanista era l'elecció de l'històric dirigent

Isidre Molas com a president del PSC. En declaracions a EL TEMPS, Molas s'autoqualifica de “catalanista i socialista” i considera que l'elecció significa només que “el partit reafirma la voluntat de servir a la majoria i servir a la centralitat.” Pel que fa a la Conferència Oberta encarregada a Obiols, Molas creu que ha de ser un “debat general obert a gent que vol dir coses als socialistes, a tothom quei ens vulgui dir qualsevol cosa, hi estiguem d'acord o no: reafirma que el tarannà del partit és escoltar i dialogar amb qui sigui per tal que el país funcioni.”

Montserrat Tura, però, lamentava que en l'acte final del congrés no s'hagués donat veu al nou president, Isidre Molas, i només fessin parlaments José Luis Rodríguez Zapatero, primer, i José Montilla, després.

La nova Comissió Executiva. Les negociacions per elegir una executiva no han estat tan fàcils com escenificava clausura del Congrés. Les converses per lligar qui ocuparia cada secretaria de la Comissió Executiva es van allargar pràcticament fins a les quatre de la matinada de dissabte. El resultat inclou la substitució del 43 % dels seus membres, amb força alcaldes –nou, en total, i la majoria d'ells molt joves–, més dones (el 43 %) i una edat mitjana de quaranta-set anys. Sota Isidre Molas i José Montilla (president i primer secretari, respectivament) hi ha Manuela de Madre –que ha rebutjat la presidència per qüestions de salut–, Miquel Iceta i José Zaragoza (que continuen de portaveu i secretari d'Organització, respectivament) i s'incorpora l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, com a secretari de Política Municipal –el més votat després de Montilla, Molas i De Madre. Destaca la creació d'una secretaria de Desenvolupament Estatutari –a càrrec de Laia Bonet, secretària del Govern (càrrec de confiança de Montilla), de 35 anys– i l'entrada de Jaume Collboni (Barcelona, 1969) a la secretaria de Programes i Acció Social. Entre els alcaldes elegits hi ha Josep Fèlix Ballesteros (Tarragona), Àngel Ros (Lleida), Núria Ventura (Ulldecona), Iolanda Pineda (Salt), Lluís Miquel Pérez (Reus),

Pere Navarro (Terrassa) i Joan Ignasi Elena (Vilanova i la Geltrú). Cauen, entre d'altres, Joan Clos, Maite Arqué i Jordi Valls.

Gestionar l'èxit. El PSC, que enguany fa trenta anys des de la seva constitució, arribava a aquest congrés en millors condicions que mai en la història. El mateix Rodríguez Zapatero els ho recordava en el seu discurs: "El PSC té més regidors, més alcaldes, més diputats i més senadors que mai. I, a més, té el Govern de la Generalitat. Ara, com va fer el PSOE fa dues setmanes, ha de saber gestionar la majoria i buscar reformes." Efectivament, el PSC és a totes les institucions de Catalunya i només li pot treure la son la possibilitat de morir d'èxit: per exemple, créixer tant a costa dels seus actuals socis de Govern (Esquerra i Iniciativa) que, en unes pròximes eleccions, tots tres no sumin –o que algun d'ells consideri mal negoci el pacte amb el PSC perquè els ensorra a ells: després d'això, la sociovergència seria l'única opció.

Per això Montilla responia Zapatero amb un discurs que comença amb un desig –"Volem ser el partit de la majoria"– i dibuixa l'estratègia: "Per això hem d'entendre la majoria dels problemes" i per això el PSC es reafirma "en el socialisme, en el catalanisme, en el federalisme, en el municipalisme i en l'europeisme."

Efectivament, l'esmena més noticable de les aprovades en la primera jornada del congrés feia referència a un canvi constitucional "que incorpori a la carta magna els últims avenços de l'estat en un sentit federal". En conseqüència, José Montilla advertia Zapatero que la proposta de finançament feta pública pel ministre d'Economia Pedro Solbes la setmana passada no convenia: "té una música que no ens agrada: esperarem les següents notes i la lletra." Montilla havia preguntat prèviament si "no paga la pena defensar una Espanya on capiguem tots" i havia avisat que, si calia, no pararia de donar problemes: "Quien bien te quiere te hará llorar, José Luis."

Però l'amenaça real, la possibilitat de constituir un grup propi al Congrés dels Diputats, ha estat neutralitzada. S'ha admès que aquesta és una opció, però es deixa en mans de la direcció del partit la decisió de fer-la realitat.

Àlex Milian

A l'estil Montilla

Josep
Ramoneda

Periodista

Sense grans escarafalls, el PSC ha esgrimit la seva principal arma dissuasòria, els seus diputats al parlament espanyol, com una amenaça en cas que el govern germà proposés un finançament autonòmic inadmissible. Naturalment, l'arma dissuasòria eficient és aquella que aconsegueix els seus objectius sense necessitat de ser utilitzada. Són armes de tal capacitat destructiva que podrien endur-se per davant l'agressor i l'agredit. Una deserció dels diputats socialistes catalans seria letal per al govern Zapatero, però probablement també per al govern Montilla. Perquè l'arma sigui eficaç l'amenaça ha de ser creïble. Té raons Zapatero per pensar que aquest cop va de veritat? Una de fonamental: el president Montilla es juga el càrrec i el PSC la possibilitat d'aconseguir l'hegemonia a Catalunya. Dit d'una altra manera, ara que el PSC acumula quasi tots els poders a Catalunya, un bon finançament és una qüestió de supervivència en el poder. És a dir, el PSC s'hi juga tant en el finançament, que és més suïcida l'opció conservadora –anar entomant el que vingui de Madrid i fer de la necessitat virtut– que el risc d'una crisi amb el PSOE.

El PSC ha tingut un congrés a l'estil del seu primer secretari i president de la Generalitat: poques paraules, poca ideologia, pragmatisme i acomodació a la realitat. El PSOE fa un congrés i intenta trampejar la crisi exhibint banderes de l'imaginari d'esquerres. El PSC fa un congrés i sembla que tingui por de molestar si dona una imatge massa d'esquerres, de la mateixa manera que Convergència, la seva rival, una setmana abans, feia tots els possibles en el seu congrés per no semblar de dretes. Resultat els dos partits apunten al mateix objectiu: ser la força principal de la centralitat catalanista. Uns

en diuen Casa Gran del catalanisme i els altres partit del catalanisme, però tots dos volen el mateix. Així d'avorrida és Catalunya.

Durant molts anys la vida política catalana va girar al voltant de l'eix nacionalistes/no nacionalistes. El PSC, amb lideratges de pedigrí catalanista, representava tot allò que no era el nacionalisme. Va anar molt bé al PSOE –que va guanyar totes les legislatives a Catalunya– i va anar molt malament al PSC –que va perdre totes les autonòmiques. Després, amb l'ajut d'ERC, es va produir el desplaçament a l'eix dretes/esquerres. Va anar millor al PSC, que va aconseguir, per fi, governar Catalunya, però sense ser la primera força parlamentària. I va seguir anant bé al PSOE, com ho demostren les últimes eleccions legislatives. Ara, vist que els seus electors més identificats amb el PSOE segueixen abandonant-lo, en bona part, en les eleccions autonòmiques, i vista la resistència que ha demostrat CiU –que ha suportat bé el sotrac de la pèrdua del poder–, el PSC busca una altra estratègia: competir amb CiU directament en el terreny del catalanisme. Es a dir, abandonar la idea fallida de portar més votants a les eleccions autonòmiques i disputar-les partint de la idea que la participació sempre serà molt més baixa que en les generals i, per tant, que el partit s'ha de jugar amb aquell 42 o 43 per cent de ciutadans que diuen sentir-se només catalans o més catalans que espanyols. A ells ha anat dirigit aquest Congrés, a aquestes classes mitjanes competidores, consumidores i contribuents que volen per sobre de tot que les coses funcionin. El resultat no podia ser un altre: un congrés sense atributs ideològics possibles, que fa de l'eficàcia la principal virtut.

La política catalana va camí d'un gran embús a l'espai central. És la lluita per l'hegemonia. Només la victòria clara d'una de les dues parts acabarà amb el mite de la solució alternativa: l'abraçada sociovergent, tan desitjada per les elits econòmiques del país.